

Ak ste nikdy nemilovali žiadne zvieratko, časť vašej duše ostane navždy uspatá...Do Airin som sa zaľúbila na prvý pohľad. V tom čase to bola zanedbaná, malá, sivá myška.. Začínala som v záchrane a potrebovala som psa na prácu. To sme ešte netušili (ani ja, ani Airin) ako naše stretnutie zmení naše životy.

Airinku si ako šteniatko kúpil človek, ktorý sa chcel venovať záchrane. Neprináleží mi posudzovať dôvody, ktoré ho primáli k tomu, aby ju ako malé šteňa celé dni len vozil v kufri auta, ani to, prečo ju jednoducho „odložil“ a už nikdy o ňu neprejavil záujem...No vďaka tomu sme sa my dve našli :o) Keď mala Airin 12 mesiacov a ja som ju prvý krát zbadala, musela som sa smiať. Z kotercoz vybehlo asi sedem psov. Na ich čele ONA, v papuľke starý umelohmotný kvetináč, ktorého sa ostatní hafani pokúšali zmocniť. Po privolaní pribehla k nám. Zobrala som ju na ruky. To som ešte netušila, že dokáže v tejto polohe doslova skamenieť :o). Myslím si, že vtedy ani nedýchala :o) No proste držala ako hluchý dvere :o) ..a bola moja :o)

Prevoz do nového domova bol pre nás obe silná káva. Celú cestu nariekala..Dost', že nikomu nepatrila, ešte jej aj zobrali jediný domov, ktorý poznala. Plakala som s ňou..

Keď si na mňa ako-tak zvykla po dvoch mesiacoch socializácie v novom domove kedy sa bála aj vlastného tieňa sme sa rozhodli začať postupne s výcvikom. Tvrdý oriešok... Jemná flatia povaha...nemôžete si dovoliť žiadne hrubé zaobchádzanie, krik, dokonca už pri zvýšenom hlase sa môj miláčik tváril, že trpí selektívnou hluchotou a jednoducho ignorovala všetky povely o nejakej poslušnosti ani nehovoriac.

Ale našlo sa pár skvelých ľudí, ktorým budem navždy vďačná, ktorí svojimi radami a osobnou účasťou prispeli k tomu, že z Airin je dnes úžasný (síce nie celkom typický ) predstaviteľ flatieho plemena.